

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10C/47/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416201302
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2016:8416201302.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok samosudcom Mgr. Tomášom Sarakom v právnej veci žalobcu Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s., so sídlom Hraničná 662/17, Poprad, IČO: 36 500 968, proti žalovanej V., štátnemu občanovi Slovenskej republiky, o zaplatenie 198,53 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 198,53 eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 1,15 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V časti o zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 0,85 eur žalobu žalobcu z a m i e t a .

III. Žalovaná je p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 16,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 9. 3. 2016 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 198,53 eur, príslušenstvo pohľadávky vo výške 2,- eur a nahradiť mu trovy konania. Žalobu odôvodňoval tým, že žalovaná je odberateľom v zmysle zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách v znení neskorších predpisov na základe zmluvy o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd pre domácnosti uzatvorenej dňa 1. 2. 2013 medzi žalobcom a žalovanou pre paušálne odberné miesto bez vodomeru a bez zálohových platieb. Žalobca tvrdil, že on ako prevádzkovateľ verejného vodovodu v obci Krížová Ves je okrem iného oprávnený od odberateľov pitnej vody vyberať vodné. Podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe v čase od 16. 6. 2014 do 15. 6. 2015 žalovanej dodal spolu 152 m³ pitnej vody, za čo bola žalovaná povinná uhradiť mu vodné v celkovej výške 198,53 eur tak, ako jej to bolo vyúčtované faktúrou číslo XXXXXXXXXX, žalovaná však faktúru v lehote splatnosti nezaplatila a dlžné vodné neuhradila ani potom, čo ju k tomu žalobca vyzval dňa 4. 9. 2015 upomienkou - predžalobnou výzvou. Poukazujúc na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka žalobca v žalobe tvrdil, že pristúpil aj k vymáhaniu príslušenstva pohľadávky, a to nákladov spojených s jej uplatnením vo výške 2,- eur vyúčtovaných v upomienke zo dňa 4. 9. 2015 v dôsledku čoho žalovaná ku dňu podania žaloby dlží mu jednak nezaplatené vodné vo výške 198,53 eur ako aj príslušenstvo pohľadávky vo výške 2,- eur.

Písomným podaním zo dňa 14. 4. 2016 žalobca poukazujúc na svoje vyjadrenie v skutkovo a právne obdobnej veci sp. zn. 10C/46/2016 žalobu doplnil tvrdením, že príslušenstvo pohľadávky vo výške 2,- eur tvoria náklady žalobcu spojené s vytlačením a zaslaním upomienky žalovanej s tým, že časť tejto sumy vo výške 1,15 eur sú náklady na poštovné zaplatené za zaslanie upomienky žalovanej a časť vo výške 0,85 eur sú ostatné administratívne náklady potrebné na generovanie upomienky, do ktorých patrí časť mzdy pracovníčky zodpovednej za generovanie a správu upomienok, časť licenčných nákladov na

informačný systém, odmena externej spoločnosti za externú tlač upomienok vrátane nákladov na ich tlač, papier, obáľkovanie, tonery, zaslanie na prepravu, všeobecná réžia.

Žalovaná sa k žalobe, ktorá jej spolu s jej doplnením zo dňa 14. 4. 2016 a prílohami bola do vlastných rúk doručená dňa 9. 5. 2016, písomne nevyjadřila.

Nakoľko sa v danom prípade jedná o drobný spor (§ 200ea Občianskeho súdneho poriadku) a vo veci bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 115a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. 6. 2016, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 21. 6. 2016, účastníci sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomného podania žalobcu zo dňa 14. 4. 2016, tiež s obsahom vyjadrenia žalobcu vo veci sp. zn. 10C/46/2016 na ktoré poukazoval, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom predložených listinných dôkazov a zistil tento skutkový stav:

Z obsahu písomnej zmluvy označenej ako „Zmluva o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd pre domácnosti“ číslo X-XXXXX-X súd zistil, že táto bola uzavretá medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovanou ako odberateľom (producentom), pričom jej predmetom bola dodávka pitnej vody verejným vodovodom v mieste odberu Krížová Ves s číslom odberu X-XXXXX-X. Žalobcom táto zmluva bola podpísaná v X. dňa 14. 12. 2012 a žalovanou v A. dňa 1. 2. 2013, pri podpise žalovanej je uvedené aj číslo jej občianskeho preukazu. V článku 3 zmluvy označenom ako Ceny, fakturačné a platobné podmienky je uvedené, že za dodávku pitnej vody z verejného vodovodu platí odberateľ (žalovaná) dodávateľovi (žalobca) vodné s tým, že cena bude určená na základe platného rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“), ktorým ku dňu podpisu zmluvy je rozhodnutie číslo 598/2002 Z.z. Dojednané bolo, že ak počas platnosti zmluvy dôjde k zmene regulovaných cien vodného a stočného, ceny sa menia ku dňu účinnosti rozhodnutia ÚRSO alebo ku dňu účinnosti právneho predpisu, ktorým sa reguluje výška vodného a stočného. Vyúčtovanie za odobratú pitnú vodu malo byť v zmysle článku 3 bod 4 zmluvy vykonané podľa skutočne odobratého množstva vôd určeného meradlom a v prípade, ak nebude merané, stanovené malo byť podľa smerných čísel spotreby vody alebo odborným technickým výpočtom (článok 3 bod 5 zmluvy) s tým, že bude toto vyúčtovanie vykonané minimálne raz ročne (článok 3 bod 7 zmluvy) a jeho splatnosť bude 14 dní odo dňa jeho vystavenia (článok 3 bod 8 zmluvy).

Z faktúry číslo XXXXXXXXXX zo dňa 15. 6. 2015 bolo zistené, že žalovanej ňou titulom vodného za 152 m³ dodanej vody do odberného miesta A., číslo odberu X-XXXXX-X bola za obdobie od 16. 6. 2014 do 15. 6. 2015 k zaplateniu vyúčtovaná suma 198,53 eur. Splatnosť faktúry bola v nej určená na deň 2. 7. 2015. K zaplateniu uvedenej sumy bola žalovaná upomínaná upomienkou - predžalobnou výzvou zo dňa 4. 9. 2015, ktorá vychádzajúc z poštového podacieho hárku na čl. 8 - 9 spisu bola na poštovú prepravu do adresy bydliska žalovanej podaná dňa 11. 9. 2015. V tejto upomienke žalovaná bola vyzvaná najneskôr do 24. 9. 2015 uhradiť žalobcovi sumu spolu 200,53 eur pozostávajúcu z nezaplateného vodného vo výške 198,53 eur vyúčtovaného jej faktúrou číslo XXXXXXXXXX a sumy 2,- eur predstavujúcej poplatok za túto upomienku.

Žalobca tvrdí, že žalovaná cenu za dodanú vodu vo výške 198,53 eur ani sumu 2,- eur predstavujúcu náklady na vytlačenie a zaslanie upomienky nezaplatila mu doposiaľ.

Nakoľko práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb pri zriaďovaní a prevádzkovaní verejných vodovodov a verejných kanalizácií vrátane ich prípojkov sú upravené v osobitnom zákone č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach, žalobou uplatnený nárok na zaplatenie sumy 198,53 eur titulom vodného súd právne posúdil a rozhodol o ňom podľa ustanovení tohto osobitného zákona. V ostatnom súd vychádzal z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko medzi účastníkmi išlo o spotrebiteľský, občianskoprávny vzťah založený Zmluvou o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd pre domácnosti, ktorá je v zmysle ust. § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou.

Podľa § 15 ods. 7 písm. b) zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach vlastníkom verejného vodovodu je povinný uzatvoriť písomnú zmluvu o dodávke vody so žiadateľom o pripojenie na verejný vodovod; záväzky vzniknuté z tejto zmluvy prechádzajú na právneho nástupcu vlastníka verejného vodovodu a sú záväzné aj pre prevádzkovateľa verejného vodovodu a pre jeho právneho nástupcu.

Podľa § 22 ods. 1 uvedeného zákona žiadateľ o pripojenie na verejný vodovod sa môže pripojiť na verejný vodovod len na základe písomnej zmluvy uzatvorenej s vlastníkom verejného vodovodu podľa § 4 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2002/442/20120901>>.

Podľa § 24 ods. 2 tohto zákona dodávka vody kvalitou, množstvom a tlakom je splnená vtokom vody z verejného vodovodu do vodovodnej prípojky, ak sa vlastníkom verejného vodovodu a odberateľ nedohodnú inak.

Podľa § 28 ods. 3 až 5 a ods. 9 a 11 tohto zákona za odber vody z verejného vodovodu platí odberateľ prevádzkovateľovi verejného vodovodu vodné, ak sa nedohodne, že vodné sa platí vlastníkovi verejného vodovodu. V prípade, že odberateľ nie je konečný spotrebiteľ, vzniká konečnému spotrebiteľovi povinnosť, aby za odobraté množstvo vody zaplatil odberateľovi rozpočítanú čiastku.

Ak sa odberateľ s konečnými spotrebiteľmi nedohodne inak, odberateľ rozpočíta konečným spotrebiteľom odobraté množstvo vody podľa smerných čísel spotreby vody.

Právo na vodné vzniká vtokom vody do potrubia napojeného bezprostredne za meradlom. Ak nie je osadené meradlo, právo na vodné vzniká vtokom vody do hlavného uzáveru pripojeného pozemku alebo stavby, prípadne do uzáveru hydrantu, výtokového stojana, plniaceho miesta alebo hadicového zariadenia; v takom prípade sa vodné stanoví smernými číslami spotreby vody.

Vodné je platba za dodanú pitnú vodu, ktorú tvorí súčin ceny za 1m³ vyrobenej a dodanej pitnej vody verejným vodovodom podľa osobitného predpisu a množstva odobratej pitnej vody.

Vlastník verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie, prípadne ich prevádzkovateľ je povinný predložiť odberateľovi alebo producentovi výpočet vodného a stočného.

Podľa § 29 ods. 1 tohto zákona meranie množstva vody dodanej verejným vodovodom zabezpečuje vlastníkom verejného vodovodu svojim meradlom. Ak nie je množstvo vody merané, stanoví sa množstvo dodanej vody smernými číslami spotreby vody. Takto zistené množstvo dodanej vody je podkladom na vyúčtovanie vodného.

Súd vychádzajúc z obsahu žalobcom predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že žalobca na základe písomnej zmluvy zo dňa 1. 2. 2013 dodal žalovanej v období od 16. 6. 2014 do 15. 6. 2015 do odberného miesta, ktorým je bydlisko žalovanej 152 m³ pitnej vody tak ako je to zaznamenané aj vo faktúre číslo XXXXXXXXXX, ktorou bola za túto dodávku žalovanej k zaplaceniu vyúčtovaná cena 198,53 eur pri cene 1,0884 eur/m³ bez DPH. Žalovaná v konaní tvrdenie žalobcu o dodávke jej uvedeného množstva vody do domácnosti v priebehu konania ani ničím nespochybnila.

Súd preto vychádzajúc zo žalobcom predloženej faktúry, zmluvy a upomienky s poštovým podacím hárkom nemal pochybnosti o vzniku nároku žalobcu na zaplatenie sumy 198,53 eur titulom vodného za žalovanej dodanú pitnú vodu. Koniec koncov, ak by žalovaná chcela spochybniť základ či výšku voči nej uplatneného nároku, mala na to v konaní dostatočný priestor, keďže žaloba jej spolu s prílohami bola riadne doručená a bolo jej uložené sa k nej vyjadriť, nič také sa ale nestalo. Keďže v priebehu konania neboli zistené žiadne skutočnosti spochybňujúce tvrdenie žalobcu, že žalovaná sumu 198,53 eur v lehote splatnosti faktúry nezaplatila a neurobila tak ani do dňa vyhlásenia rozsudku, súd žalobe vyhovel a uložil žalovanej povinnosť túto sumu žalobcovi zaplatiť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Žalobca v žalobe uplatnil aj nárok na zaplatenie sumy 2,- eur ako príslušenstva pohľadávky. Priamo v žalobe sa v súvislosti s opísaním skutočností rozhodujúcich pre tento nárok obmedzil len na konštatovanie, že ide o náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Po výzve súdu na doplnenie opísania rozhodujúcich skutočností v tejto časti a na preukázanie základu a výšky uvedeného nároku vo svojom písomnom podaní zo dňa 11. 4. 2016, založenom v spise 10C/46/2016 uviedol, že suma 2,- eurá predstavuje náklady žalobcu spojené s

vytlačení a zaslaním upomienky žalovanej, z čoho suma 1,15 eur sú náklady na poštovné za zaslanie upomienky a suma 0,85 eur sú ostatné administratívne náklady potrebné na generovanie upomienky.

Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a právnej úpravy rozhodnej pre posúdenie dôvodnosti uvedeného nároku súd náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 1,15 eur titulom poštovného zaplateného žalobcom za zaslanie upomienky žalovanej považoval za dôvodné a preukázané, preto žalobe aj v tejto časti vyhovel. V časti nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 0,85 eur žalobu považoval za nedôvodnú a v tejto časti ju preto zamietol. Rozhodol tak z nasledujúcich dôvodov.

Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to v predsúdnom štádiu (napr. zaobstaranie znaleckého posudku objasňujúceho vznik a výšku škody, cestovné náklady a iné obdobné náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky). Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania.

Podľa názoru súdu za účelne vynaložené náklady spojené s uplatnením pohľadávky možno považovať aj poštovné zaplatené za zaslanie predžalobnej upomienky, pokusu o zmier veriteľom dlžníkovi v snahe predísť súdnemu uplatneniu pohľadávky a vzniku s ním spojených trov. Žalobca predloženou upomienkou - predžalobnou výzvou zo dňa 4. 9. 2015 v spojení s poštovým podacím hárkom zo dňa 11. 9. 2015 (čl. 8 spisu) preukázal, že vyhotovil a zaslal žalovanej upomienku s výzvou k zaplateniu dlžnej sumy ako posledný pokus o zmier predtým, než pristúpi k súdnemu, prípadne exekučnému vymáhaniu pohľadávky. Z poštového podacieho hárku vyplýva, že za zaslanie tejto upomienky formou poštovej zásielky 2. triedy zaplatil Slovenskej pošte, a.s. sumu 1,15 eur ako poštovné. Túto časť nákladov spojených s uplatnením pohľadávky preto súd považoval za dôvodnú, účelnú a preukázanú tak čo do základu ako aj výšky a preto žalovanej uložil povinnosť ju žalobcovi zaplatiť.

Zvyšnú časť týchto uplatnených nákladov vo výške 0,85 eur, ktorá podľa tvrdení žalobcu pozostáva z ostatných administratívnych nákladov potrebných na generovanie upomienky, kam patrí časť mzdy pracovníčky zodpovednej za generovanie a správu upomienok, časť licenčných nákladov na informačný systém, odmena externej spoločnosti za externú tlač upomienok vrátane nákladov na ich tlač, papier, obáľkovanie, tonery, zaslanie za prepravu, všeobecnú réžiu súd považuje za nepreukázanú a neopodstatnenú.

Žalobca na výzvu súdu na preukázanie základu a výšky týchto nákladov reagoval tak (viď jeho vyjadrenie zo dňa 11. 4. 2016 založené v spise 10C/46/2016), že dôkazmi preukazujúcimi výšku týchto nákladov by boli najmä, ale nielen kópia výplatnej pásky pracovníčky zodpovednej za generovanie a správu upomienok, výkaz pracovného času s určením počtu hodín odpracovaných na generovaní a správe upomienok, kópia zmluvy s prílohami so spoločnosťou Tatra Billing zabezpečujúcou externú tlač faktúr, kópia zmluvy s dodávateľom zákazníckeho informačného systému ohľadne výšky licenčných a servisných poplatkov, percentuálne rozdelenie nákladov na informačný systém s podielom, ktorý pripadá na formuláre na správu upomienok.

Žalobca žiadnu z uvedených listín súdu nepredložil tvrdiac, že preukazovanie výšky takýchto marginálnych nákladov vo výške 0,85 eur aj s poukazom na zrejmy obrovský nepomer medzi vymáhanou istinou, ktorá tu je 198,53 eur a požadovaným príslušenstvom vo výške 2,- eur je neúčelné a nehospodárne, nakoľko je zrejmé, že tieto náklady účelne vynaložil a nie je dôvod pochybovať o ich výške.

S uvedeným nazeraním žalobcu, nesúceho dôkazné bremeno na jeho dôkaznú povinnosť v súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 0,85 eur sa súd absolútne nestotožňuje.

Podľa ust. § 153 ods. 1 O.s.p. účinného do 30. 6. 2016, ktorého ustanoveniami sa riadi daný spor súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností,

ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Vychádzajúc z platnej právnej úpravy občianskeho súdneho konania sa sporové veci na súdoch prejednávajú v zmysle zásady prejednacej a zásady kontradiktórnosti. Procesná zodpovednosť za zistenie skutkového stavu slúžiaceho v zmysle ust. § 153 ods. 1 O.s.p. pre rozhodnutie vo veci je predovšetkým na účastníkoch konania.

Povinnosťou žalobcu vyplývajúcou mu z ust. § 79 ods. 1 O.s.p. je už v žalobe pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoľáva. Ďalšou jeho povinnosťou je už k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny (§ 79 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu.

V zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhnú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že účastník sporového občianskeho súdneho konania má povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p. a § 120 ods. 1 O.s.p.), medzi ktorými je úzka vzájomná väzba. Splnenie týchto povinností súd nemôže vynucovať a ich nespĺnenie sankcionovať. Ich nespĺnenie nie je ani nedostatkom, ktorý by bránil pokračovaniu v konaní, keďže účastníci majú právo uviesť skutkové tvrdenia a predložiť alebo označiť dôkazy a skutočnosti na ich preukázanie až do vyhlásenia uznesenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, kam patria aj drobné spory musia všetky dôkazy predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia rozsudku, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Preto jedinou sankciou za nespĺnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je neunesenie tzv. bremena tvrdenia a dôkazného bremena, čo má v sporových konaniach za následok neúspech účastníka, ktorý tieto svoje procesné povinnosti nespĺnil. Na účastníkovi sporového občianskeho súdneho konania teda je, aby dbal o ochranu svojich práv aj tým, že úplne a pravdivo opíše všetky skutočnosti rozhodujúce pre konanie vo veci (*vigilantibus iura scripta sunt* - bdelym patrí právo) a sám účastník je povinný starať sa o to, aby rozhodujúce skutočnosti boli súdu predložené, a aby na ne aj označil a predložil dôkazy.

V danom prípade žalobca dôkazné bremeno vo vzťahu k nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 0,85 eur neunesol, čo síce nebránilo prejednaniu veci, keďže nejde o nedostatky pre ktoré nemožno v konaní pokračovať, ale v zmysle hore uvedených zákonných ustanovení a procesných zásad súd už z uvedených dôvodov jeho žalobe v tejto časti nemohol vyhovieť. Žalobca síce označil dôkazy, ktoré by mali tento nárok čo do základu a výšky preukazovať, tieto ale do dňa vyhlásenia rozsudku súdu nepredložil a ani nešpecifikoval konkrétnu výšku tej- ktorej časti ním uvádzaných nákladov spojených s generovaním upomienky, vyčíslených spolu sumou 0,85 eur (nešpecifikoval teda, aká konkrétna ich časť má byť napr. nákladmi na tlač, papier, toner a podobne...). Absolútne nemôže obstať argumentácia žalobcu snažiaca sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti v tejto časti ospravedlniť podľa žalobcu „marginálnou“ výškou týchto nákladov. Občiansky súdny poriadok skutočnosti, ktoré netreba dokazovať jasne vymenúva v § 121, pričom patria tam len skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie. Žalobcom požadované náklady teda právna úprava nijako nevyníma z predmetu dokazovania. Povinnosťou žalobcu bez ohľadu na výšku pohľadávky je preukázať každú jej uplatnenú časť, inými slovami, ak žalobca v žalobe uplatňuje peňažné plnenie, je povinný ho preukázať do posledného centu. Žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nepomeruje dôkaznú povinnosť žalobcu výškou uplatneného nároku, či v prípade viacerých uplatnených nárokov výškou k inak nespornému nároku. Súdu z jeho činnosti je známe, že žalobca aktuálne vo všetkých konaniach, v ktorých sa domáha zaplatenia vodného, či stočného od svojich odberateľov uplatňuje paušálne ako náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky sumu 2,- eurá pozostávajúcu z poštovného a práve „ostatných

administratívnych nákladov potrebných na generovanie upomienky“ vždy vo výške 0,85 eur. Voči preukázanému poštovnému ako náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky súd ako už uviedol absolútne žiadne výhrady nemá. Avšak ak by zákonodarca zamýšľal priznať veriteľom v občianskoprávných spotrebiteľských vzťahoch paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky bez potreby preukázať do posledného centu ich konkrétnu skutočnú výšku, bol by to v zákone explicitne vyjadril tak, ako to urobil vo sfére obchodných záväzkových vzťahov, kde počnúc dňom 1. 2. 2013 zapracovaním nového ust. § 369c do Obchodného zákonníka veriteľom pri omeškaní dlžníka priznal aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia a dokazovania ich skutočnej výšky. Dôvodová správa k tejto zmene uvádza, že ide o náhradu administratívnych interných monitorovacích nákladov, ktoré vznikajú pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov (náklady na vedenie evidencie pohľadávok, náklady súvisiace s telefonickou alebo písomnou urgenciou dlžníka, táto však nie je podmienkou pre vznik nároku na paušálnu náhradu nákladov). Aj z výslovného vylúčenia tejto úpravy na záväzky zo spotrebiteľských zmlúv v prípadoch kde dlžníkom je spotrebiteľ (§ 369c ods. 2 Obchodného zákonníka) je ale zrejmé, aký dôraz zákonodarca kladie na to, aby v spotrebiteľských vzťahoch nároky voči spotrebiteľom boli jednoznačne čo do základu aj výšky preukázané v plnom rozsahu, teda do posledného centu.

Ak žalobca argumentuje tým, že ročne vystaví cca 84.000 faktúr za vodné a stočné, pričom len za rok 2015 vystavil celkovo 8611 upomienok dlžníkom spoločnosti, na dôkaz čoho predložil kópiu strany 31 výročnej správy žalobcu (založená v spise 10C/46/2016), tak k tomu súd uvádza, že uvedená skutočnosť nemá absolútne žiaden vplyv na povinnosť žalobcu v konkrétnom súdnom konaní preukázať v plnej výške každý jeden konkrétny voči dlžníkovi uplatnený nárok. Podnikateľské riziko žalobcu reprezentované tým, že značná časť jeho klientov neplní svoje záväzky riadne a včas ide na ťarchu žalobcu, a nijako ho v sporovom kontradiktórnom konaní neoslobodzuje od dôkaznej povinnosti a unesenia dôkazného bremena v plnom rozsahu každého uplatneného nároku.

Bez ohľadu na neunesenie dôkazného bremena v časti týchto nákladov je treba uviesť, že uvedené náklady tak ako ich žalobca špecifikoval podľa názoru súdu ani nepatria medzi náklady spojené s uplatnením pohľadávky ktoré má na mysli ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Preto ani v prípade preukázania ich výšky by ich žalobcovi nebolo možné priznať. V danom prípade sa totiž jedná o bežné administratívne, režijné výdavky ktoré znáša každý podnikateľský subjekt a ktoré už zo svojej povahy sú kalkulované v cene a zisku za poskytované tovary a služby. Tak ako súčasťou faktúrovanej sumy z logiky veci sú náklady spojené s touto fakturáciou (napr. náklady na časť mzdy pracovníka vystavujúceho faktúru, na papier, toner, tlač) a takéto náklady nemožno považovať za náklady spojené s uplatnením pohľadávky, lebo z logiky veci patria do pohľadávky samej, tak aj bežné administratívne a režijné náklady na správu pohľadávky nie sú tými nákladmi spojenými s jej uplatnením, náhrada ktorých bola účelom § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca je obchodnou spoločnosťou zapísanou v obchodnom registri, teda podnikateľom. Z povahy podnikania ako sústavnej činnosti vykonávanej samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka) vyplýva, že bežné administratívne režijné náklady imanentne spojené s každým podnikaním, vrátane nákladov súvisiacich s obvyklým podnikateľským rizikom sú vopred kalkulované v zisku spojenom s poskytovaním tovarov a služieb, t.j. v ich cene, preto nemožno ich duplicitne uplatňovať v rámci nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v takej extenzívnej miere, že sa v rámci nich bude požadovať napr. náhrada časti mzdy pracovníčky vystavujúcej upomienky neplatiacim zákazníkom, či náhrada nákladov na informačný systém. Takýto extenzívny výklad ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka podľa názoru súdu zjavne odporuje jeho účelu.

Zo všetkých uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 0,85 eur ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý podal návrh na rozhodnutie o trovách konania priznal plnú náhradu trov konania, keďže neúspech mal len v pomerne nepatrných časti (o zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 0,85 eur) a v prevyšujúcom rozsahu bol vo veci úspešný.

Trovy konania žalobcu považované súdom za účelné, dôvodné a preukázané pozostávajú z iných trov konania vo výške 16,50 eur titulom náhrady zaplateného súdneho poplatku za žalobu.

Súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 160 ods. 1 O.s.p.) a v tej istej lehote nahradiť žalobcovi trovy konania, keďže na určenie dlhšej lehoty na zaplatenie, či na povolenie splácať ju v splátkach nebol v rozhodnej a prípustnej dobe, t.j. do dňa vyhlásenia rozsudku podaný návrh a nebol by na to ani žiaden zákonný dôvod, a to jednak vzhľadom na dĺžku omeškania žalovanej ako aj skutočnosť, že žalovaná vychádzajúc zo žalobcom predloženého salda odberateľa na čl. 10 spisu svoje záväzky dlhodobo neplní ani v časti, a tak by povolenie ešte ďalšieho odkladu úhrady dlžnej sumy zjavne odporovalo zásade spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov a ďalším zásadám v zmysle § 1 O.s.p. Uvedené však žalovanej nebráni, aby sa v prípade, že by prisúdenú sumu chcela splácať v splátkach, obrátila s takouto žiadosťou priamo na žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.